

DJURGÅRDAREN

N:o 11. 1919.

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.*
 Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER.*
 Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM, Skärsåtra.*
 Riks- och Allm. Telefon: Skärsät a 41 (samtrafik).

11:te årgången.

FINALLAGET,

som förlorade svenska mästerskapet men vann i distriktet.

Spelarna äro, stående från vänster: Gotte Johansson, Karlstrand, Nordenskjöld, Söderberg, Wicksell, Sune Andersson, Öjemark, Köpings-Gustafsson. Sittande från vänster: Elmblad, Rudén, Hemming.

I distriktsfinalen deltog i stället för Köpings-Gustafsson vårt C-lags centerforward K. Johansson, av vilken vi icke lyckats erhålla något konterfej.

MÄSTERSKAPSFINALEN.

Det gick således inte! Ty djurgårdsandan kom för sent, varjämte djurgårds-gnistan — meddelade general Anton på middagen — denna gång fanns hos — gaisarna!!!

Men strunt det! Det är bara att bära sorg ett par dagar och låta det goda, starka, glada humöret komma fram igen. Mästerskapet förlorades efter ärlig kamp och ärligt spel och bara ena laget kunde vinna.

Tack skall ni ha i alla fall, bussiga djurgårdspojkar, för det ni gjorde där nere på planen. Det behövs inga fraser och jag säger, som Farbror (pastor Klefbeck) brukar säga sina Hellaspojkar, när de bjudit till och gjort sitt bästa: en ärlig hälsning och ett ärligt handslag.

Och nu till den stora händelsen.

Ingredienserna.

Scen: Stadion den 19 oktober kl. 2 e. m.

Publik: 11,000 minst (finalrekord).

Domare: Björklund, Norrköping.

Spelare: gaisarna Holmdahl, V. Björkman, Hillén, G. och J. Johansson, N. Carlsson, Wenzell, Ohlsson, Bergman, J. Björkman och Jonsson samt djurgårdarna Rudén, Elmblad, Hemming, Nordenskjöld, Wicksell, Gustavsson, Gotte Johansson, Öjemark, Sune Andersson, Söderberg och Karlstrand.

I övrigt: trevlig stämning, ganska idealiskt väder, lugnt och stilla, hyvsat och sympatiskt.

Förloppet.

Med solen i ögonen fick Djurgården, dödsdömd av press, fackmän och antagonister,* sätta i gång utan att sedermera under så gott som hela första halvtid ha så värst mycket att säga till om.

Farten blev från början satt på högsta kilometerhastighet, intensiv och smittande, utan döda vägsträckor.

Wenzell fick först ordning på sina snabba ben och reda i sin nervösa hjärna. Köping rundade han behändigt — nåja, det ville inte så mycket till — och förbi Hemming kom han genom kraft och framåtanda, men sedan slog det slint; passningen dalade bakom. Hela kedjan var ögonblicket därefter på fötter, men det trasslade sig för dem att få viljan, så stark den nu än var, igenom.

Ett par långa djurgårdssvep mötte Hillén på rätta sättet i sin fenomenala räckvidd, och vilan blev inte lång för djurgårdsbackarna. Och så brast det. Wenzell begagnade en Köpingsmiss, (Rudén kunde ha reparerat med ett par steg) och den snabbtänkte högeryttern drämde till i en position som inte kunde tillåta något misstag.

Det blev motorn på gaisarna. Bollen drevs fram med precision, finess och fart,

* Att dessa senare dessutom önskade och hoppades livet ur Djurgården behöver inte nämnas.

och de blås exklusiva halvbackskedja stod ideligen på huvudet. Särskilt var Köping olycklig mot den ettriga högerflygeln, och Hemming fick arbeta förtvivlat. Elmblad var den andra kantens svaga punkt, och där smet »Fleming» från Göteborg ideligen väl i väg utefter linjen.

Ett par förnyade djurgårdssvep, med trevligt spel av Gotte mot Gaishalvornas bästa man, Nisse Carlsson, gav luft åt djurgårdsförsvaret, men det blev bara ett par nypor. Och det var färdigt igen.

Åter Wenzell. Han fick bollen läckert in till Olsson, bekom den i retur, forcerade på sitt kraftsätt och var snart klar för passning. Högerinnern skulle bli bollfångare, men uppvaktningen av Hemming var för intensiv, och han lät med utsökt fattning och list bollen passera. Bergman var påpassligt med och från dennes goda skjutplats åkte bollen numro två upp i taket hos Rudén.

2—0 Göteborg.

Det började alltmer närma sig till att i praktiken bli i enlighet med Ceves och T. T:s spekulationer: gaisarna sätta in allt i första halvlek, och göra de då mål tillräckligt är segern, den katastrofala segern, deras. Och två mål redan...

Men spelet åkte upp på mitten en stund, och det såg inte så hopplöst ut, då djurgårdskvintetten började gå ihop bättre och bättre.

Två stockholmska hörnor forcerades fram, och laget arbetade tydligtvis utan tanke på det tyngande eftersprånget.

Men det var lögn. Gaisarna voro omutliga och Rudén fick åter ut. Björkman, som man trott inte kunde skjuta, sände i väg en farlig boll, som den gode Fritte behandlade med samma omsorg och eftertanke som den han sedan nedlade på att ordna upp två generande Nordenskjöldsmisar en svit.

Efter samtliga dessa räddningar tog Karlstrand till galoppen, men på centringskonfekten lurade Hillén ena gången Gotte och Gaisförsvaret den andra gången hela djurgårdskedjan.

Wenzell kunde ha ökat ytterligare strax därpå. Rudén och han kappades om bollen, och den förre manövrerades finurligt ur spel ända utanför straffområdet, varpå göteborgaren passade i stället för sköt.

Sista perioden var spännande som aldrig förr. Djurgårdsmålet blev skådeplatsen, och det hela hade sin enkla upprinnelse i en hörna. Den lades alldeles ypperligt av »Fleming», slog i ribban och mötte sedan Alb. Ohlssons huvud före nedslaget. Rudén fick kasta den, den blev halvklarad, blev hörna igen och kom från utgångspunkten åter hotfullt

svävande över målvaktsområdet. Därifrån skjutsades den ut på plan, men mötte Nils Carlsson, som returnerade hårt och linjerätt mot vänstra hörnet. Wicksell knep, klarade i Rudéns ställe och bollen blev sedan äntligen dödskjuten av Alb. Olsson.

Varefter halvtiden utgick.

När pipan åter gick sattes farten ett par kilometer över den första halvtidens.

Gaisarna tänkte fortsätta där de slutat, men nu var djurgårdsförsvaret hemma. Och det studsades ideligen tillbaka in på göteborgskt område.

Efter 10 minuters jämnt spel föll den gamla fighterandan över Djurgården, och i ett ögonblick blev allt förändrat. Nu blev det skärselden för de grönas försvaret, och under den närmaste tiden forcerade de blå med en kraft, energi och okuvlig segervilja att allt motstånd måste krympa ihop och ge sig.

Ideligen drevo de nu i stor stil spelande djurgårdshalvbackarna fram sina forwards, som slet och arbetade till det yttersta. Hillén och Lukas arbetade som djur, och det redde alltid upp sig, om ock i sista minuten.

Ett Djurgårdsmål, insatt av Wicksell på frispark på nära håll, genom fel av Lukas eldade upp de blå till en fart som var vansinnig. Gaisarnas halvbackar förlorade en stund alldeles sin förut så charmanta stil och började fuska.

Pressningen fortsatte en lång period under allehanda former, tills helt plötsligt Nils Carlsson kunde samla sig till en rejäl spark, som blev en utsökt framåtboll för »Fleming», vilken smet undan Elmblad och centrade. Bergman var på sin post och skottet kom i vänstra nedre hörnet, där Rudén visserligen låg, men med ett kryphål under ena armen, där bollen fick lagom plats att smita in. 3—1.

Det målet kom som en kalldusch. Att få mål på ett ströanfall, medan det är totalt omöjligt att få det genom en regelrätt pressning!

Och ändå så släppte de blå inte taget. Åter gick det framåt. Och åter drog Gais i duschnöret. Den gången var det Hillén, som satte det fjärde målet under ribban, på en straffspark, som Elmblad orsakade genom att kasta sig framför den anstormande Alb. Ohlssons skottfärdiga fötter långt ute på sidan. 4—1.

Farten sattes ned, och Djurgården behöll initiativet. Tappert stredo de nu även av gaisarna dödsdömda djurgårdarna för att åtminstone förkorta eftersprånget, men ingenting hjälpte dem längre. Och domaren bröt 20 sekunder efter utsatt tid.

A 1 a.

Ur pressens kritik.

Stockholms-Tidningen (Glokar Well). Gais försvar underlättades mycket i sitt arbete av osäkerheten hos Djurgårdens forwards. Antingen ha de icke tränat på bollen eller också förföljdes de av en gemen otur denna dag, ty deras passningar hade sällan god riktning, och

C. M. OTTERMANN,
— JUVELEARRE —

GÖTGATAN 9, STOCKHOLM.
Sportpriser. — Förlovningsringar.

utläggningarna till yttrarna voro i regel för illa gjorda för att dessa skulle kunna dra full nytta av dem. Spelet fördes dessutom för mycket i centern, varför det just aldrig blev tillfälle till skott. Djurgårdens skott voro därför mycket lätt räknade — och kunde endast räknas i andra halvleken.

Försvaret svek alla förväntningar. I första halvleken få många av missarna skyllas på solen, men de voro även så talrika i andra halvleken, att det ej är annat att konstatera, än att Djurgården spelade ytterst osäkert. Det såg man bl. a. på de illa lagda frisparkarna och hörnorna. Elmblad och Nordenskiöld gjorde stora hål i luften, och Köping var icke mycket sämre. Och när en djurgårdare missar, gör han det med besked. T. o. m. Wicksell missade grovt ibland, och då kan man tänka sig. Annars var han, särskilt i andra halvleken, mycket god och delade ut bollarna med förstånd, varjämte han även försökte sig på att skjuta. Hemming var den fasta klippan i försvaret, spelande med sin vanliga energi, och utan honom hade Djurgården lidit ett mycket svårt nederlag. Rudén var det synd om, ty icke nog med att gaisarna ville åt honom, utan framför sig hade han ett försvar, av vilket han när som helst kunde vänta det värsta. Det var många motståndare, men han skötte dem tillfredsställande. Tredje målet hade dock kunnat undvikas.

Djurgården förlorade emellertid i stor stil och gick under med flaggan hissad. Fast hoppet var ute, slappnade icke spelarna för ett ögonblick, utan gjorde sin plikt till det sista.

Dagens Nyheter (Chals). Djurgården var och har denna säsong alltid varit en samling på gott och ont. Försvaret är alltid starkt genom sin gåpåtaktik, men gör blottor i onödan. Och kedjan består av individuellt skickliga spelare, som förmå gå till straffområdet, men knappast längre. Rudén räddade storstättligt ibland, men borde ha stoppat det tredje målet. Hemming och Elmblad rådde rätt tappert, men höllo sitt mål gott andra halvtid. Köping var sorgespelaren i laget. Förutom dundermissen, som blev Gais' första mål, gjorde han sig skyldig till flera dylika och var ej alls i stånd att hålla Wenzell. Köping börjar bli gammal.* Wicksell var bäst i halvbackskedjan och Nordenskiöld var hård. Sune Andersson ledde kedjan ovanligt väl och spelet vart gott fördelat på de båda ytt-

* Fastän Chals är så ung, kan han ännu inte peka på något enda tillfälle, varvid han tillnärmelsevis kunnat uppnå Köpings standard. R. e. d.

Djurgårdare

Du blir väl rakad, klippt och behandlad om Du går till

Raksalongen Majorsgatan 2
påstår en av våra revisorer.

rarna, av vilka särskilt Karlstrand hade en god dag. En hel del snygga kombinationer av innertrion blevo utan resultat på grund av bristande skjutförmåga eller vilja att skjuta.

Nordiskt Idrottslif (Ane). Det har sagts, att Djurgårdarna inte funnit sin höstform. Det är en sanning med moderation, ty Djurgårdarna spelade nog på det hela taget lika bra som vid de flesta finaler de varit med om förut, och de höllo ut minst lika bra som Gaisarna. Vi behöva inte alls förklara de senares seger genom att säga, att Djurgårdarna inte spelade så bra som de bruka. Man kunde mycket väl känna igen de flesta av spelarna, och flera av dem spelade bättre än de gjort förut i år. Så var förhållandet med Flemming och med Söderberg, och för övrigt med hela forwardskedjan. Köpings-Gustavsson var utmärkt i andra halvleken, men så länge Gaisarna i första halvleken hade hela sin kvickhet kvar, framstod han som för långsam i rörelserna och hann inte riktigt med. Wicksell var stundom bättre, stundom sämre än vanligt, och Nordenskiöld var sig lik. Laget förlorade på Elmblad, som inte är i mästerskapsklassen och som nog inte heller, så god vilja han än har, någonsin kommer dit. Mot en förstklassig back bredvid Hemming hade nog Gaisarna haft det ganska benigt och sannolikt vunnit endast med en knapp övertikt.

Nordiskt Idrottslif (Renderer). Djurgårdslaget presterade ett tappert motstånd mot övermakten och föll med ära. Djurgårdarna blevo nog litet förvånade i början över Gaislagets ohylliga fart, men så småningom kommo även de i gång och satte upp något-sånär samma fart. Jag skriver någotsånär, ty den snabbhet som Gaisarna besutto kunde de aldrig komma upp till. Därtill var laget alltför tungt. Också var det nästan hela tiden endast försvaret, som spelade. Och det är också taek vare sitt starka försvar Djurgården undgick ett så förkrossande nederlag som t. ex. Hälsingborg. Djurgårdens forwardskedja såg man aldrig någonting utav, och de svaga försök till spel den gjorde runno för det mesta ut i sanden. Det var endast yttrarna, som presterade ett någotsånär skapligt spel. De andra

tre voro tämligen bakom, och jag tror det vore klokast att förbigå dem med tystnad. Halvbackskedjan arbetade stundtals med ganska stor framgång, särskilt Wicksell och Nordenskiöld. Wicksell understödde också gott i anfallen och lade ut fina bollar till yttrarna. Köping var för dagen sämre än vanligt och var ofta olycklig i sina förhåvanden. Bäst i Djurgårdslaget var nog Hemming, som hela matchen spelade ett verkligt fint backspel och gång på gång rev sönder Gaisarnas anfall. Elmblad var stel och långsam men taek vare sin tyngd gjorde han dock ibland nytta. Rudén slutligen hade knappast någon chans att ta något av målen, men klarade i stället av en del farliga situationer.

Matchens statistik.

Mål gjordes av Gais 2 i var halvlek genom Wenzell, 6½ minut från matchens början, Bergman, 13 minuter, samt i andra halvlek av Bergman, 27 min., och Hillén (på straffspark) 29½ min. Djurgårdens mål kom 17 min. in i andra halvtid, insatt av Wicksell efter frispark från 6-yardslinjen.

Skottsäkerheten var givetvis störst hos Gais. Däremot kommer Djurgården i det allra närmaste upp till samma antal levererade skott, vilka dock samtliga med undantag för frisparken som det blev mål på voro ofarligare än den skruvball Lukas måste fånga på en miss från Hilléns fot. Gais hade i första halvlek 10 skott av vilka 8 hade riktning mot själva målöppningen. I andra halvlek avfyrades endast 2 skott mot Rudén; båda gingo in. Kanoner voro Wenzell (3, varav 1 bredvid och 1 i mål) Olsson (3, 1 fin nick på hörna, 1 skott hindrat nästan i skjutögonblicket och 1 bredvid mål), Bergman (2, båda i mål), Jonsson (1), Karlsson (1), Björkman (1) och Hillén (1, straffspark).

Djurgården hade sin period i andra halvtid. I den första sköts endast ett skott och det utom mål, av Öjermark. I andra halvlek däremot hade Djurgården summa 10 skott, hälften mot och hälften utom mål. Typiskt för Djurgården skötes 6 skott av halvbackarna medan forwards sammanlagt orkade med 4. Kanoner voro Wicksell (4, 1 i mål, 2 bredvid och 1 mot), Köping (2, 1 bredvid och 1 mot mål), Söderberg (2, båda mot mål), Öjermark (2, båda utom mål), Sune (1, bredvid mål).

Frisparkar hade Gais 3 i första halvlek, 2 i andra (förutom 1 straffspark). Dessa tilldömdes 2 för ruff av Knata, 1 för samma förseelse av Öjermark, de 2 andra

Uppskjut
inte att slå ett slag å
Reginas
Bowlingbanor
Drottninggatan 44-46.

OM DU VILL TRÄFFA IDROTTS-
KAMRATER SÅ GÅ ALLTID TILL

FEITH'S

Strandvägen 1, Drottninggat. 40
Hornsgatan 1 .: Sveavägen 21

Gedigna
Guld- och Silverarbeten

Juvelerare
O. B. Sjögren

Drottninggat. 80, (hörn av Kungsgat.)

för hands av resp. Nordenskjöld och Köping. Straffsparken för ruff av Elmblad..

Djurgården hade ej mindre än 10 frisparkar (4+6). Högerinner och högerhalv gjorde sig skyldiga till vardera 2 ruff, Jonsson till 1, den sistnämnde blev även bestraffad för fel inkast. Olsson gjorde 2 hands, och målmannen ådrog sig en frispark genom att springa för många steg (varpå följde Djurgårdens mål), ytterligare en frispark för hands.

Offside-frisparkar äro icke inräknade i ovanstående. Gais fick 3 frisparkar för denna förseelse, 1 i första halvtid (Karlstrand), 2 i andra (båda på Gotte). Djurgården fick 5 i första (Jonsson 2, Wenzell 2, Bergman 1), 1 i andra (Wenzell).

Inkast voro osedvanligt många.

Gais gjorde 26 i första halvtid, 14 i andra. D. v. s. det sista hann icke utföras, förrän pipan gick för full tid. Djurgårdens siffror voro 26 (10+16).

Utsparkar från mål voro vid Gais glugg 16 (6+10); vid Djurgårdens 10 (6+4).

Hörnor hade Gais 3, alla i första halvlek, föranledda av Rudén, Elmblad och Öjermark samt upplagda av Wenzell (1) och Jonsson (2). Dessutom bortdömdes en förorsakad av Hemming. Djurgården hade 3 (2+1) hörnor, förorsakade av Hillén, Björkman och Karlsson, samtliga upplagda av Gotte. 2 av dessa gingo direkt ut.

T o p.

Några reflexioner.

Hammarbys och i ännu högre grad A. I. K:s medlemmar hejade synnerligen energiskt och samstämmigt på Gais. Den tidigare ideligen torgförda samhörighetskänslan med Djurgården hos den senare klubben är tydligen i praktiken och hos klubbmajoriteten allt annat än ärlig och en nyorientering från Djurgårdens sida synes både önskvärd och oundviklig. Ty vi måste betacka oss för vänner, som härstamma i rakt nedstigande led från Judas med de falska vänskapskyssarna, som visa oförställd skadeglädje, när det går den allierade emot.

En hel del outsiders klarade senare på dagen sina middagsbekymmer genom att övervara finalagens sista drabbning, på Continental. Inte vet jag, vad en herre från Göteborg, som gubevars är Ullervi-

K. ANDERSON HOVJUVELERARE OPERANUSET — 1 JAKOBSTORG 1

direktör, eller en herre från Stockholm, som gubevars är fransk reservlöjtnant, eller en herre från överallt, lykttändare till professionen gubevars, m. fl. hade där att göra. Falangen av de berömda middagsgnagarna på Fotbollförbundets mid-dagar har tydligen ökat med ännu ett par obehagliga exemplar. Jag tycker förbundet snart skulle vara trött på denna svans och äntligen vända sig med litet större uppmärksamhet till de verkliga arbetare i fotbollens tjänst, vilka i nuvarande stund och framför allt i framtiden verkligen behövas.

Och det undras, varför general Anton, själv intelligent, vaken och skarp, skall behöva ha samlad omkring sig en skara, där dumdrygheten, det kungliga svenska skränet, obildningen och matfriskheten är talrikast representerad.

Hejarklacken

får sina blommor av Jn här nedan, men även jag måste åt ledaren, Lundberg, och alla hejarna uttala min beundran för ståndaktigheten, energin och — hurra-ropen för Gais, vilka hedrade föreningen i lika hög grad som klacken.

Finalen in memoriam.

Det var något som vid denna fotbollsfinal redan från början saknades hos djurgårdarna. Det var den rätta segerstämningen. I veckor har ju denna match dryftats och diskuterats bland oss, men utan den stämning och det glada, goda humör, med vilket djurgårdarna alltid gå åstad, utan med en känsla av trötthet, som om man stått inför nå-

got som ej kunnat undvikas. Nåja, det måste erkännas, ju närmare den stora dagen kalkades desto mera ökades intresset, men den flammande entusiasm, med vilken djurgårdarna i andra finaler gått att möta sina motståndare, fanns ej denna gång.

Och matchens första minuter bekräftade detta, då flera spelare begingo ödesdigra misstag, som bort och kunnat undvikas, om de från början spelat med den fart och fläkt som parollen »våga-vinna» tvingar fram. Nu vaknade först under stridens hetta de gamla kampinstinkterna till fullt liv — men då var det försent att reparera de begångna felgreppen.

*

Endast Hemming höjde sig från början upp till nivå med sin uppgift. Han var djurgårdaren sådan vi älska att se honom, och som ingen annan bar han matchens börda. Var det hotade någon fara, nog sköt han blixtnabbt fram, brytande ett anfall eller hejdande ett skott. Man märkte knappast Elmblads svaghet i taktik och spark inför denna levande orkan som svepte och for omkring över hela Djurgårdens planhalva. I höga tonarter prisades också Hackos bedrifter bland oss djurgårdare uppe på läktaren. Till och med marathonlöparen Wählin, över vars anlete under matchens gång skuggorna lade sig allt djupare, sken upp inför Hackos himlastormande energi. Och Hemmings anda spred sig så småningom över hela försvaret, men aldrig kunde de tvinga sina forwards att med samma viljestyrka bryta genom den levande mur som gaisarna byggt upp kring sin målöppning.

Trots sitt stundtals vackra arbete blevo också våra forwards matchens sorgebarn. Knappast ett målskott ville de kosta på sig och målet — vårt enda under matchen — måste en halvback dundra in.

*

Ändock voro vi nöjda med våra pojkar trots det för den ytlige betraktaren hart när förkrossande resultatet 1—4. »De spelade bra», var slutomdömet, »de kunde ha vunnit eller åtminstone nått oavgjort om ej olyckan varit framme i matchens stora psykologiska ögonblick strax efter reduceringen.» Vid den tid-

HUVUDET PÅ SPIKEN

TRÄFFAR DU, OM DU KÖPER
DIN HAMMARE HOS

Alg. Nilssons
Järnaffär

Birger Jarlsgatan 29, Sthlm.

Riks 90 52. Allm. 53 70.

DJURGÅRDARE!

Samla Edra

IDROTTS-FOTOGRAFIER

HERZOGS AMATÖRALBUM

Försäljas i varje välsorterad Bok- och
Pappershandel eller Fotografiskt magasin.

punkten gåvo de svartblå spelarna det bästa vi på flera år sett av djurgårdarnas gamla, goda egenskaper. Hur sutto vi inte då hopkrupna av spänning uppe på bänkraderna och vågade knappast draga andan inför de våras våldsamma anlopp. Hejaropen tystnade eller dogo på läpparna. Man ville inte, vågade inte störa dem, som med förtvivlans energi arbetade för föreningens och Stockholms fotbollsära. Och sent skola vi glömma Wicksells storstilade centerhalvbacksspel, en mönsterprestation i sitt slag. Och Nordenskiöld. Var det inte som hela hans Svea-Livgardes-kompani omsatt sin levande kraft i hans person.

Men allt utan resultat. Det blev endast ett bländande, gnistrande fotbolls-fyrverkeri genom anfallsmännens bristande skjutförmåga, men som helt knäckte nerverna hos den intresserade åskådaren. Det låter som en paradox — men man kände det nästan som en lättnad när gaisarnas tredje mål var verklighet. Spänningen hade varit för stor.

Djurgårdarnas hejargång höll sig tapert under hela matchen. Inte ens då motigheterna staplade upp sig i höjd med Stadiontornen kom det ur humöret. Alltid stod det färdigt, när så behövdes, att ge favoriterna nere på planen den uppmantran, som skulle sporra dem till nya ansträngningar. En snabbdiktare på hejarvisor delade ut blad med sina fantasi-foster. Flera voro inte utan sina förtjänster, men matchens spänning var för stor för att man skulle ge sig tid att lära sig dem, och dessutom voro de ofta präglade av en optimism, som illa motsvarade laget nere på planen. Därför när gaisarna ledde med 4—1 var det ingen som ville klämma i med

Heja hela Djurgårns gäng.

Spela så att Gais får däng.

Heja, Heja, Heja!

Men man gjorde ändå sitt bästa, och teckenspråket får säkerligen stor användning bland djurgårdarna dessa dagar.

Mitt uppe i alla motgångarna hade dock Djurgårdsentusiasterna ögonen öppna även för motståndarnas förtjänster. Och många och vackra voro de uttryck, som — både under och efter matchen — fälldes över deras debut som finalister. Man måste helt enkelt falla till föga för den friska, optimistiska fläkt som präglade gaisarnas uppträdande. »De äro ju mer djurgårdare än djurgårdarna själva», hördes en gammal djurgårdare beundrande undfalla sig, när de under ett av sina mest rasande anfall formligen sprängde sig väg genom de svartblå leden. Även om besvikelsen var stor över nederlaget, var det dock heller ingen, som ej unnade de sympatiska gästerna den framgång, de vunnit. Den sista och vackraste bekräftelsen på, att deras mångåriga trogna arbete i idrottens tjänst äntligen fått sin belöning.

Djurgårdens hejarledare Lundberg överraskade sig själv och oss andra med att efter sedan pipan gått för slutet nästan hålla ett tal för gaisarna. »Pojkarna», hördes han, »gaisarna ha skött sig bra och vunnit, men vi vilja också visa att vi äro gentleman! Leve de nya sven-ska mästarerna!» Taktfast och hjärtligt

Övriga fotbollmatcher.

A-laget.

Stockholms Bollklubb. Traneberg den 5 okt. i distriktmästerskapet. 2—0.

Det föll under hela tiden inte ett skott på Rudén. Och inte så värst många på B. K:s målvakt heller. I desto högre grad föll i stället spelarna. Planen var nämligen ganska frostig och beredde djurgårdarna långt större besvär än B. K. Bara två mål blev det. Promenadtakten överskreds under hela matchen aldrig, ty segern var ju, som antytts aldrig underkastad något tvivel.

Ojermark visade sig som en ovanligt sympatisk forward. Kanske hans plats, när allt kommer omkring, ändå är i kedjan. För övrigt spelades rätt mycket fotboll.

A la.

D-laget

fick bara ingressen med i förra numret — och det var i alla fall mer än vad både juniorerna och våra oldboys fick, ty de stodo aldeles utanför de trånga åtta sidorna — varför här följer de återstående matchreferaten.

Tellus. Traneberg den 7 sept. i Klass IV. 0—3.

Första nederlaget på två år! Det låter otroligt, men är dock sant. Laget har inte förlorat vare sig vänskaps- eller seriematcher under denna tid, utan det har varit en dans på rosor, men det blev ett snöpligt slut på solodansen.

Första halvtid var spelet någorlunda jämnt, och D-laget kunde med litet tur haft ledningen i halvtid, men i den andra föll laget sönder aldeles, och resultatet får anses ungefär rättvist. Jag skulle dock vilja säga, att om D-laget kunde fått ledningen, är det troligt, att resultatet blivit ett annat, ty så länge som spelet var oavgjort, höllo pojkarna de fysiskt överlägsna Telluspojkarna gott stän-gen, men så snart första målet blev gjort, var det slut med allt motstånd.

Med denna match gick serien oss ur händerna och bättre placering än tredje lag är knappast trolig, men då sex lag troligtvis komma upp i klass III, få vi väl vara nöjda och till nästa år giva oss katten på att nå en bättre placering. Då skola vi också hoppas, att laget får ha sin ursprungliga uppställning och inte, som i år varit fallet, nödgas släppa ifrån sig en hel del spelare.

N i w d e.

ekade djurgårdsentusiasternas hurrarop över Stadion. Det var ju sin egen andas barn — fast från Göteborg — som de applåderade.

Då tystnade gnagarna i sektionen intill, som matchen igenom skrikit på Gais. Den gången blevo de ej kloka på djurgårdarna.

J n.

Älvsjö. Traneberg den 21 sept. i Klass IV. 1—0.

Det blåste friska vindar, då dessa lag möttes. Bollen för iväg som en ballong, när den kom upp i luften.

Djurgården ställdes att spela mot den starka vinden, men spelade trots det bättre i första än i sista halvleken. Tre man fattades. Hjärne hade vrickat en fot. Wissnell kom underfund med, när han vaknade, att han var sjuk, och Kalle Björklund föredrog att med Kamraterna söka skära de lagrar, han i D-laget gått miste om, B-junioren Agge, Swanberg och Gustafsson spelade i deras ställe, och om de än inte kunde fylla deras platser, så är därmed inte sagt, att de voro dåliga. Agge har god bollbehandling och blick för spelet, men är ännu för kort i rocken. Gustafsson som höger-ytter är snabb, men utan den rätta kontrollen över bollen; och Swanberg verkade besvärad av de snabba Älvsjöforwards, men så var det ju också hans första »stora» match.

Det var som sagt ingen ordning på bollen så snart den lämnat marken. Olle fick en boll, som han tänkte göra en bra passning av, men den hade gått ett stycke bakom, om inte blåsten tagit den och skruvat in den i bortre hörnet. »De' va' väl ett skarpt skott», sa Olle, och vi höllo med för att inte göra honom ledsen. Så kom Sundberg fri ett tag men sköt närmare en kilometer bredvid.

Det var egentligen de båda Lidingöspelarna, som Älvsjö hade lånat, som skötte om deras anfall och dessa båda herrar tog sig före att skjuta en hel del farliga skott, men Wicander var obeveklig. Hagberg har visst ingen ordning på sitt lag i år. Det hade varit bättre om de i stället spelat i Lidingön söndagen efter!

N i w d e.

Matteuspojkarna. Traneberg den 5 okt. i Klass IV. 1—2.

Laget ställde visserligen upp med reserver för Sundberg och Lundberg och spelade så gott som hela matchen med tio man, men sämre har laget aldrig spelat. Det var förresten inget spel, utan ett planlöst sparkande. Målvakt, backar och halvbackar voro acceptabla, utan att glänsa alltför mycket, men kedjan var genomusel. Det fanns ingen, som kunde hålla ihop den, ingen, som kunde klämma i med ett skott, inte ens Ulrich, vilken annars brukar sätta krut på sina bollar, men han hade tydligen lämnat ammunitionen hemma. Han skall dock ha erkännande för att han låg i och jobbade hela matchen, vilket man knappast kan säga om de övriga forwards.

Om själva matchen skall jag fatta mig kort. Första målet gjorde Matteuspojkarnas h. i. Öster (Djurgårds-brottaren) med ett hårt skott i nättaket, och Djurgården kunde ha utjämnat genom Olle, men nerverna sveko honom i det avgörande ögonblicket. Halvtidsresultat 1—0.

Andra halvtid ökade M.-P:s center med ett vackert skott. Strax efteråt var han åter framme, men blev fälld med krokben aldeles som han skulle skjuta. I slutet av matchen reducerade Hjärne med ett enkelt skott.

N i w d e.

N. K. Traneberg den 19 okt. i Klass V. 0—4.

Det är ej roligt att skriva om matcher, vari Djurgården får stryk. Det går väl an, när laget förlorar på grund av otur. Då har man ju alltid något att utösa sina vredesskålar på. Men som nu efter denna match, när D-laget efter ett synnerligen medelmåttigt spel, utom i det bakre försvaret, fick på tafs av N. K., är det med florbhängda standar jag går till verket. Glädjen ökas ej nämnvärt av att A-laget i finalen med knapp nöd lyckades göra en »sylv», medan motståndarna gjorde fyra. N. K. gjorde också fyra, varemötte D-laget ej gjorde någon. Jag har ej sett dess spel förut, men det måste otvivelaktigt varit bättre, åtminstone av forwards. Dessa voro nämligen i denna match tämligen slätstrukna, ingen nämnd och ingen glömd. Då voro halvbackarna bättre, främst få vi väl sätta Skoglund. De båda övriga lågo nog i, men räckte ej till. Så ha vi backarna. De voro båda till sin fördel, säkra på bollen, orädda och i besittning av ett friskt humör. Allt goda egenskaper, vilka dessutom målvakten i ej så ringa grad var i besittning utav. Han hade dessutom lite tur, vilket varje bättre målvakt har. Jag vet ej om meningen var att jag skulle säga något om N. K. och deras spel. De visade i första halvleken ett gott forwards-spel, men gjorde inga mål (se ovanstående om målvakten), voro svagare andra halvleken och gjorde fyra mål. Reflektion: ju sämre spel, desto flera mål — men då borde ju D-laget ha vunnit.

Hå Åll.

Slutord.

Ja, nu är det slut med matchandet för i år. Säsongen blev inte så lyckad som vi hade väntat efter förra årets segertåg i kl. V, men orsakerna till lagets dåliga placering i kl. IV ha varit många.

Den största orsaken har naturligtvis varit den, att en del av de bättre spelarna plockats bort och ersättarna har det aldrig varit något helt med, utan man har varit tvungen att till varje match skaffa nya. Icke mindre än 31 stycken har under den gångna säsongen spelat i laget och den alltid nya sammansättningen har ej i så ringa mån bidragit till lagets dåliga spel. Detta gäller huvudsakligen forwardskedjan, där de största förändringarna gjorts.

Men det har även varit andra orsaker och tyvärr mycket beklagliga sådana. Det har varit en del herrar, som visat total brist på ansvarskänsla och en likgiltighet, som varit förvånansvärd, så att t. ex. när de blivit kallade till en match och lovat komma, helt enkelt uteblivit, och så har man i sista stund varit tvungen skaffa ersättare och att detta hopravsade inverkat menligt på spelet och gjort spelarna nervösa, faller av sig självt.

Nej, pojkar, detta får till nästa år ej upprepas. Vi skola visa, att vi äro Djurgårdare och med liv och själ gå helt upp i vår uppgift, oss själva och vår förening till heder.

N i w d e.

Juniorlaget.

Som jag mycket riktigt förmodade tog inte juniorlagets nederlag mot Västermalm i slutomgångens första match gadden av pojkarna. Och inte tappade de heller sugen efter nederlaget mot Aikå, utan höll i fortsättningen stilen, energin och arbetslusten. Vilket naturligtvis också måste ge resultat; tredje platsen är räddad, vilket är synnerligen duktigt gjort.

Matchernas förlopp ha varit följande, skildrat av lagets synnerligen energiske kaptän, Erik Gustafsson.

Västermalm. Traneberg den 7 sept. i Klass Jun. 1—2.

Juniorlaget ställde upp med samma försvaret som i första omgången, men i kedjan hade ett par nya män inträtt. Eneström, som varit borta hela sommaren, gick h. y., Alf Karlsson hade hämtats in från Strängnäs och på v. y. gick en ny spelare, Oskar Johansson, som var bäste man i laget. Spelet öppnades av de våra, som i ett fint anfall genast ansatte Västermalmsmålet, men målvakten klarade. Så kom Västermalm upp i ett anfall och tack vare Jansson, som maskade med bollen inom straffområdet, kunde de göra sitt första mål. Fy skäms, Jansson. Djurgården pressade, v. y. hade ett skott i ribban, de andra klarade målvakten med knapp nöd, tills Johansson gick igenom och kvitterade.

Andra halvtid lågo vi fortfarande över men Västermalmsmålvakten presterade utmärkta saker. Hur vi än sköto kunde vi inte få in bollen. Så fick Västermalm en felaktigt tilldömd straffspark som sattes in. Pressningen mot Västermalmsmålet blev nu än värre, men vi hade en fördömd otur och kunde inte ändra resultatet. När pipan gick hade alltså Västermalm vunnit med 2—1. Oförtjänt tycker

E. G.

A. I. K. Råsunda den 14 sept. i Klass Jun. 0—3.

Stryk igen. Det ser alltså inte vidare lovande ut. Men nu ha grabbarna försatt sig att inte ta emot mer stryk, så nu skall det bli ord och inga visor.

Den här gången saknades Karlsson; Haglund spelade i hans ställe, men var för liten för att göra sig gällande mot Aikås kraftiga försvar. Hela kedjan var förresten under isen och blev sämre och sämre ju mer matchen led. Danielsson, Hagberg och Jansson verkade trötta och sömniga. Av vad anledning? Bakre försvaret var bra.

Aikå fick efter fem minuter mål på hörna. Vi hade därpå vårt bästa tillfälle under matchen, då Haglund var igenom men två meter från mål sköt rätt på målvakten; den därpå följande hörnan gav intet resultat. Det andra målet fick Aikå strax före pausen, Broman hade möjligen kunnat klara.

Andra halvtid pressade Aikå, men vårt försvar spelade utmärkt och höll dem väl i schack. Endast en boll fingo de in, hårt skjuten på nära håll. Vår kedja fick några bollar men dessa förstördes samvetsgrannt. Aikå vann således med

3—0. De voro också förtjänta av segern, men inte bör man tillgripa allehanda tjuvtrics såsom krokben, otillåtna knuffar och dylikt mot sina motståndare, vilket Aikå begagnade sig utav.

På Råsunda fanns endast en boll. Boll är synd att säga, för den var som en trasa.

E. G.

Linnéa. Råsunda den 21 sept. i Klass Jun. 2—1.

Äntligen en seger. Och segern var så mycket vackrare, då vi hela tiden spelade med 10 man. Eneström hade nämligen givit sig iväg till Traneberg i tron att matchen skulle spelas där. Alla grabbarna spelade gott, även kedjan visade, glädjande nog, att den kunde spela och spelade även stundtals riktigt vackert, fast skjutskickligheten var dålig. Vi togo första halvtid fördel av den orkanliknande blåsten för att få ledningen. Ledningen fingo vi också genom Ekblom sedan Danielsson gjort grovarbetet. Vi lågo tack vare medvinden märkbart över men detta hindrade inte Linnéa från att i slutet av halvtiden kvittera genom centern.

När vi tågade ut till andra halvtid, såg det alltså mörkt ut, enär vi hade motvind, men de våra beslöto att sälja sig så dyrt som möjligt. Linnéa gjorde allvarliga framstötter, men våra halvorer och backar klarade skivan, och det inte dessa mäktade med, räddade Broman, som gjorde den ena utomordentliga räddningen efter den andra. Även vi hade några anfall och vid ett av dessa kunde Gustafsson giva sitt lag ledningen med ett långskott. Nu var det bäst att lägga sig på försvar. Gotte och Birre D. gingo ner i försvaret, och det arbetades förtvivlat för att behålla ledningen. Denna tycktes dock gå all världens väg, när Linnéa några minuter före full tid fick en straffspark; men den sattes över. Vid full tid stod spelet fortfarande 2—1 till Linnéa-klackens stora förtvivlan, och våra första två poäng voro inhöstade.

E. G.

Värtan. Traneberg den 28 sept. i Klass Jun. 0—0.

Värtan hade rykte om sig att vara ett fint lag och hade vunnit sina föregående matcher. De ställde också upp med sitt starkaste lag. Birre Danielsson fick gå ner som back, då Stålbom ej infann sig, och detta invercade menligt på kedjan. Denna bestod av Oskar Johansson, bra som vanligt men med ett svårt försvar emot sig, Haglund v. i., Ekblom, väl långsam, Gotte Pettersson, rädd, och Eneström, som ej höll sin plats utan gick för långt in i centern. Jansson och Hagberg följde bra med i anfallen, men saknades många gånger i försvaret, detta gäller särskilt Jansson. Birre och Lundin fina backar och Broman i målet utan anmärkning.

Värtans kedja, där centern hade rykte om sig att vara en fin spelare, anföll genast. Men så småningom fick vårt försvar bukt med den och även vår kedja fick visa klorna. Den länge Värtamålvakten fick flera gånger ingripa, men de våra sköto i alla fall aldeles för litet.

OLDBOYSLAGET

har åter kommit till heders inom Djurgården.

Efter Norrköpingsvinsten hösten 1917 på 2—0, så tyckte visst de då båda seg-rarna att de gjort nog, vadan år 1918 fick se old boys i ide — förkortat eller förtydligt (ingen idé att spela det året).

Men som sagt, ansvarskänslan vaknade efter ett års björnsömn och våra old boys av skiftande årgångar ha åter visat sina »spiror» och »stretor» därute på »Tranan» under den gångna sen-sommaren.

Jag säger sen— därför det fåtal gånger, som någon old boy visat sig där ute på vårt Traneberg dessförinnan ej kan tas med i räkningen.

Träningen kom sent i gång, vad det nu beror på. Det är ju förstas klart att man ej kan begära att våra »gubbs» skola ut och idka internat-träning under hela sommaren, sådan ha de ju hemma var och en i sin stad, där en ligger med

Det skulle samspelas ända in i mål kan-tänka men det gick ju inte mot Värtans goda backar. Andra halvtid var den första lik med växlande anfall, Värtan såsom de något överlägsna, men vårt försvar höll dem fint stängin. Intetdera laget kunde måla och när full tid ingick stod resultatet fortfarande 0—0.

E. G.

Tor. Traneberg den 5 okt. i Klass Jun. 4—0.

Juniorlaget mötte till sin sista match med sitt nästan bästa lag, endast Gotte Pettersson fattades, men Haglund skötte hans plats till allas belåtenhet och var bäst av innertrion. Kedjans spel i början var ej över sig men blev bättre ju mer matchen led. Särskilt vänstervingen Johansson—Ekblom gick fint ihop med vackra passningar mellan varandra. Danielsson var ej som han brukar vara, sumpade bland annat en straffspark. Vid ett annat tillfälle slog han in bollen med handen, då han bara behövt peta in den. Pelle Eneström gjorde fina upplopp, men dåliga centreringar följde alltid på dessa. Pelle, Du får lära dig centra i farten. Jansson och Hagberg följde bra med i anfallen, men Hagberg gjorde mot slutet några fula missar. Lundin var fin på huvudet. Stålbom blir bättre för varje match och spelade denna gång i stor stil. Broman hade ingenting att göra.

Haglund började målandet med ett markskott som via vänsterbackens fot hamnade i nät. Innan pausen ingick hade Birre ökat målantalet till 2. Det tredje målet var samme man pappa för, då han sköt ett vackert skott ur mycket liten vinkel. Mål nr 4 gjorde Agge på passning någonstans från höger. Torarna voro under hela matchen endast på vår planhalva några få gånger och om vår kedja väl begagnat alla de rikliga tillfällena som gavs hade målantalet varit det dubbla.

E. G.

blomma jämte minsta och kanske enda knatting och lapar »saltplurr» ute vid någon saltsjökobbe och en annan går och plockar molla bland pluggen sin uti Bromma.

Ja, det där är ursäktligt alltsammans om också det är semester i vägen, men den räcker väl ej hela sommaren, ty Ni äro väl ej gulaschbaroner heller, utan idogt arbetande medlemmar av den stora djurgårdsfamiljen.

Men alla vardagskvällarna är gubb-gänget i stan, ty gumman vår är på landet då, där hon tror, jag kan vara trygg där bland all mygg ty gubben vår i stan ju säkert är på Tranans plan. Hast du mir gesehen —. Nej, misstag, min kära lilla fru, din man är ej där, sällan.

Det finns många vittnen, så det går ej att neka.

Emellertid: när en av våra »gubbs» kom hem från sitt semesterjobb från Salt vådis ö, togs en augustikväll grejorna fram av ett dussin Djurgårds old boys och färden styrdes ut till Traneberg.

Då väcktes visst känslan av hur härligt det dock är, att så där i ljuvlig sommarkväll få träffas på egen plan — spela samman med gamla kumpaner. — Förresten, vilka old boys ha egen plan här i landet mer än våra? Alltnog, den där augustikvällen satte gnistor i gänget och så var träningen i gång.

Tack vare våra vänner i Västermalm kom träningen från början på rätt bog och det levererades hårda träningsmatcher, där det ej sparades på krafter eller gavs pardon i spelet. Amris ha visst även här satt sin prägel på spelet.

Och så till det fåtal matcher, vi tills dato spelat. Flera vänta oss kanske ännu innan »gubbarna» få lägga »bröna» på hyllan.

Den första matchen för året skulle ursprungligen ha spelats i Uppsala den 10 aug., men den blev inhiherad på grund av svårigheter med att samla spelarna.

Den gick i stället på Traneberg den 31 aug. mot våra gamla bekanta från Uppsala Old Boys Klubb, vilka vi haft nöjet att spela mot förut och även, oartigt nog, klätt på hemmaplan (Råsunda).

Skulle våra old boys klara skivan även denna gång, var frågan?

Vid uppställningen ingav Uppsalas lag en viss respekt. Av det lag, som nu ställde upp, voro endast 5 med sedan föregående möte.

Resliga, kraftiga och snabba karlar voro de allesamman, ihopplockade från östan till västan. Till och med den gamle Carlbom i Västerås Sportklubb, en på sin tid god spelare, deltog här för Uppsis och visade sig utmärkt med sin stora snabbhet.

Under vår gamle bekanting Gunnar Kleiners, numera vorden »skeppare» för Westermalm's »old boys-lag», domareskap, började så matchen kl. 4 e. m.

Vi djurgårdare, som hade räknat på att få med Friberg, Vicke Jansson, Gustaf Johansson och Putte Ohman m. fl., finga i sista stund plocka in »gubbs», som

knappast rört en kula på många år, från läktaren, men huvudsaken var ju, att vi blevo fulltaliga. Det bådade ju dock ej gott för våra färger.

Att relatera matchen så här långt efteråt är svårt, och många detaljer kunna ej lämnas. Därtill är utrymmet förresten litet; »du disponerar blott en spalt», sa, redaktörn.*

Här i alla fall några** ord om matchen.

Uppsala vann den starka augustisolen på sin sida, vadan vi finga ha näsan åt Luktas pluggland, och det var ju ett mål före, sa han, som heter Lukka, han som alltid har målföre.

Spelet fördes växelvis upp och ned på plan med god fart. Våra forwards dribblade med gamla takten, för mycket som alltid, och det sköts alltid för sent, när de väl kommo upp.

Uppsala däremot hade ej så mycket finess, men så mycket mera öppet spel. Yttrarna utnyttjades flitigt och passningarna gingo rätt så bra.

I första halvlekens sista sekunder gjorde de våra ett gott anlopp, som lämnade resultat, men Kleiner tyckte visst synd om Uppsala, vadan han ogillade det dock fullt korrekta målet med motivering, att tiden var överskriden*** och då var intet att göra däråt.

Men Kleiner: hade du vetat, att det obesegrade djurgårdsgängets öde så hängde på en tråd, hade du väl i alla fall haft en långsammare gång på din rova, gamle skämtare. Tänk därpå härnäst, du får vårt öde i dina händer.

Andra halvlek spelade Uppsala upp sig och visade tänderna likt fordomtima vargarna, som stucko fram sina spetsnosar mellan Fyris vallar, där de gamla vikingarna av ynglingastam offrade till Oden. De kände tydligen att blodsoffer fanns bland ättehögt.†

Efter ett snabbt anlopp kom så den ödesdigra tidpunkten.

Djurgårdens besegrande skedde. Carl-bom i Uppsalas center satte kulan i nät utan återvändo och väran Bertil »med sin värdiga hjässa lik en kejsar Carl den skallige» fick nödgas plocka ut lädrct från maskorna.

Ännu fanns hopp, en kvart stod oss åter. Vad hände. Jo, vår Schückselt†† satte in den kvitterande bollen— trodde vi — men domaren — tänkte — dömde annorlunda. Kulan var död, sades det, innan vår Schörling omhändertog den runda tingesten.

Och så det.

* Mycket riktigt, men spalten skulle ha behövt vara 3¼ meter lång för att, trots alla inknappningar, räcka.

** Tänk, vad ordet några kan vara tånjbart.

*** En för K. som domare synnerligen komprometterande motivering, om han inte blåst!

† Aldrig har då jag haft en aning om att så mycket kunskap i mytologi kunde rymmas i en djurgårdshjärna.

†† ?.

Red.

Bowling.

Sektionens första tävling

gick av stapeln fredagarna 3 och 10 okt. Tio man startade, vilka tävlade parvis enl. utslagsmetoden i en bästahandsserie å vardera banorna 1, 2 och 3.

Efter första omgången kvarstodo A. Lindgren, J. Bång, C. Sandin, J. Winkler och H. Lundberg. Sedan den förstnämnde avstätt från vidare deltagande, gingo semifinalerna efter följande lottning:

J. Winkler—J. Bång; C. Sandin—H. Lundberg.

Som segrare utgingo Winkler och Sandin, vilka sinsemellan utkämpade finalen med resultat att Sandin vann tävlingen och den uppsatta bågaren med 370 poäng mot Winklers 358 p. — synnerligen blygsamma siffror.

Fenixklubbarnas vandringspris

för 2-mannalag, två bästahandsserier, gick söndagen den 19 okt., varvid D. I. F. för första gången hade representanter med på allmän tävling. Meningen hade varit att sända flera lag, men som fotbollfinalen gick samma dag inskränktes representationen till ett par: H. Lundberg och A. Jonsson, vars resultat blevo:

Lundberg 153 + 169 = 322 poäng
Jonsson 162 + 112 = 274 »

Summa 596 poäng

varmed laget stannade å 20:de plats bland 25 startande.

W. G. Lundströms priser.

Av sin nye medlem, hr W. G. Lundström, har sektionen fått mottaga trenne vackra silverbägare, varom tävling skedde den 31 okt. med bästahandsslagning 1 serie å vardera banorna 1, 2, 3 och 5.

(Forts. fr. föreg. sida.)

Ja, Djurgårdens defekta gäng fick alltså för första gång se sig slaget med ett mål — dock ej som Ala skrev, genom matchens enda, ty vi hade dock gjort våra två.

Med litet tur, slump och fotbollsgudinnans nyckfulla gunst till hjälp hade vårt öde kunnat blivit annorlunda denna dag. Tack emellertid Ni skrot och korn från läktaren, ty tack vare Eder kunde vi dock få spela matchen. »Revanchen kommer i Uppsala», lovade vi de trevliga uppsaliensarna på den angenäma subskriberade old boys-hippan, som i all hast anordnats på »Pipern». Och de tackade och smålogo.

Under den mest kordiala stämning, där Schörling drog sitt höga C med understöd av Uppsalasång, svann tiden hän hastigt tills sista Uppsalatåg skilde farbröderna åt i sen aftontimme.

Skola vi nämna de besegrades namn? Det tror jag inte. Det vore kanske elakt även mot mig själv, som var med — dock ej sämst, ty Pehr Uhl var sämste man på plan.

(Forts. i nästa n:r.)

Samtliga 11 tävlande slog sin första serie å bana 5, varvid ledningen togs av J. Winkler med 168 p. Denne fick sedermera upp en god serie även på 1:ans bana och slutade slagningen med en poängsumma av 586. Det såg länge ut som detta skulle räcka för första plats, men då paret Holmgren—H. Lundberg slutat, visade det sig att den förre slagit Winkler med 7 pinnar och att den senare stannat blott 9 p. efter W. Slutsiffrorna blevo:

1:sta pris H. Holmgren 122+192+152+127 = 593 poäng.

2:dra pris J. Winkler 181+101+136+168 = 586 poäng.

3:dje pris H. Lundberg 161+178+97+141 = 577 poäng.

Som fyra placerade sig H. Lundgren och som femma S. Jonsson med 576 och 561 poäng resp.

Globusbålen.

Om det av Försäkrings A.-B. Globus uppsatta ståtliga vandringspriset för 5-mannalag, slående 4 serier å bästa hand, tävlades för andra gången å Fenix' banor 1, 2, 3 och 5 söndagen den 2 nov. Försvare av priset var Reginalklubben K. K. R., förutom vilken 12 andra klubbar startade. Djurgården deltog med följande lag: Lundgren, Winkler, Jonsson, H. Lundberg och Sandin.

Första omgången togs ledningen av K. K. T. med 1393 poäng, följd av K. K. K., K. K. R., S. I. S. och D. I. F., sistnämnda med 1261 p. Djurgårdslaget slog förvånansvärt gott och höll vid denna tidpunkt laget uppe före så beprövade klubbar som R. K. 09, F. I. F., K. K. H., M. I. K. och K. A. P.

Andra omgången började mörkt för D. I. F., vars representanter slog bort sig grundligt på första banan, men tack vare i främsta rummet Jonssons vackra serie, 221 p., på bana 3, föll laget icke tillbaka så rysligt som man hade skäl att frukta.

Då Sandin gick in som femte och sista man, låg D. I. F. på 9:de plats, vilken position Sandin lyckades förbättra ett pinnhål. Segrare i tävlingen blev S. I. S. med 3392 poäng, närmast följd av F. I. F. med ett 100-tal färre pinnar. Djurgården slutade på 8:de plats med en poängsumma av 3054, endast 4 p. efter 7:de lag. Genom detta resultat distanserade D. I. F. fem gamla klubbar, varibland särskilt må nämnas R. K. 09 och M. I. K.

De enskilda spelarnas resultat voro:

Lundgren 644 p.
Jonsson 639 »
Winkler 617 »
Sandin 599 »
Lundberg 555 »

Att vara första gången sektionen möter upp i en så krävande tävling, måste resultat och placering anses goda, vilket också allmänt vitsordades av Djurgårdens — såsom fotbollklubb och distriktsmästare för dagen! — många anhängare bland de äldre Fenixspelarna.

Jubileum.

Eric Ahlström 30 år.

Den 26 november fyller Djurgårdsredaktören 30 år. Trettio år, Herre Gud, någon mannaålder är detta icke och något livsverk har ju ej heller Ala hunnit fullborda härunder. Men han har utträtt åtskilligt för Djurgården under dessa tre decennier, eller rättare sagt de sista 15 åren, den tid han levat och verkat för D. I. F. Så mycket »åtskilligt» att det kan motivera några enkla födelsedagsblommor.

Jag har inte forskat i historien så noga, men jag vill minnas att Ala satt i Djurgårdens styrelse redan för många år sedan. Hur länge och varför inte längre vet jag inte, men närmast före fjolårsmötet fanns han där inte. Men den då'n åkte han på nytt in och nu började hans karriär inom föreningen på allvar. Det kom en period, då Ala var självskriven ledamot av snart sagt varenda sektionsstyrelse, kommitté eller utskott inom D. I. F. plus en hel del utom också förresten. Och allting har han klarat upp på sitt energiska och målmedvetna sätt. Då undertecknad vid årsskiftet gick ifrån redaktörskapet för Djurgårdaren, var Ala genast villig att taga vid. Resultat: den flottaste gångning tidningen haft.

Nu berättar ryktet att Ala skulle vara betänkt på att nedlägga en stor del av sitt arbete för D. I. F., bl. a. sin redaktörspenna. Vilket jag och alla med mig hoppas är falsk alarm. Ty ingen av oss vill se Nordens främsta klubborgan vandaliserat till den grad det otvivelaktigt skulle bli genom att lägga det i andra, icke kompetenta händer. Alltså stannar Ala kvar på sin stol, åtminstone tills jag en gång i tiden skriver hans 50-årsruna!

För denna gång går en varm välgångsönskning till vännen, kamraten och 30-åringen från hela D. I. F. genom

Mr X.

Dementi.

Med anledning av Ala's i n:r 10 fällda yttrande angående märket å tävlingsdräkten ber sektionen få påpeka att vid tidpunkten ifråga någon bestämmelse härom ej förelåg. På senaste sammanträde beslöts dock enhälligt att antaga det obligatoriska 8-centimetriga D:et, vilket också bars av samtliga spelare i ovannämnda Globustävling.

Så nu kan Ala känna sig lugn och sektionensmedlemmen Ahlström kanske våga sig ned på Fenix nästa träningskväll!

Mr X.

ORDET FRITT.

Ett ord i rätten tid.

Herr Redaktör!

Då jag i ett föregående nummer av medlemsbladet läste, vilket oerhört arbete det vilar på Edra axlar som redaktör för medlemsbladet för föreningen, där medlemmarna göra allt utom att underlätta arbetet för Eder, beslöt jag mig att göra, vad jag kan, för att hjälpa Eder i Edert för föreningen så viktiga arbete: att göra medlemsbladet till en tidning, vari föreningens medlemmar fritt få framföra sina ord och tankar.

Som lite var torde ha märkt, arbeta Svenska Fotbollsförbundet och Stockholms Fotbollsförbund på att slå under sig all fotboll i Stockholm. Jag vill för denna gång hålla mig till Svenska Fotbollsförbundet; Stockholms får anstå till en annan gång, då dess skötsel skall revideras.

Vad som först och främst framstår i en allt annat än behaglig dager är förbundets tillvägagångssätt att förskaffa sig dagar i Stadion. Det är ej endast fotbollssporten, som blir lidande därpå, utan även den allmänna idrotten gör en förlust, som med tiden nog blir oersättlig, ty allt intresse för allmän idrott kan komma att försvinna bland den stora massan.

Men vad bryr sig förbundet om det, huvudsaken är att det förtjänar pengar. Föreningarna låta det hållas. Det stora flertalet av föreningarnas medlemmar förstår nog ej, hur pass viktig frågan är, och ifrågasättas kan, om alla föreningsstyrelser inse den vikt, som ligger i, att ej all makt lägges i förbundets händer.

Skall det fortgå som hittills, kommer det att gå därhän, att föreningarna ej få det minsta att säga till om beträffande den svenska fotbollssportens framtida öden.

Något sådant skulle naturligtvis ej gå för sig, om föreningarna vore eniga. Sådana skandaler som den amerikanska turneringen skulle ej behöva förekomma. Ty är det ej skandal, att, när det spelas in hundratusentals kronor, föreningarna i gengäld få en lumpen tusenlapp var, då de på egna fötter kunna spela in mång-

dubbla beloppet. Till fotbollssportens fromma i lika hög grad.

Och föreningarna tåga. Ingen törns opponera sig. Den, som vågar säga sin tanke, han blir utstött ur den skara, som vi djurgårdare kalla middagsgnagare. Där han guskelov inte passar förresten, men borde vara med för att få reda på vad som sker.

Det är på tok att föreningarna ej i tid sett upp med förbundet. Som det nu är, har förbundet tillskansat sig en makt, som det, om det hade sin uppgift klart för sig, frivilligt skulle avstå ifrån. Ty förbundet är till för föreningarna och för

Nordiskt Idrottsliv

har haft inne ett trevligt kåseri om medlemsblad, varur jag inte kunnat neka mig nöjet klippa det erkännande, vårt blad fått, och som jag tydligtvis arbetat förvägs på att erhålla från närmre håll. Det vill jag emellertid samtidigt ha sagt, att jag är stolt över att Djurgårdens namn även här nämns bland de främsta, och med aktning, och jag betraktar min andel i berömmet som jämförelsevis betydelselös, då detsamma även fördelas åt föreningen.

Tidningen skrev följande:

»Djurgårdaren är kanske Sveriges största klubbtidning, och redaktören, hr Eric Ahlström (Ala), har på ett utomordentligt sätt lyckats i sin strävan att göra tidningen till ett såväl till innehåll som utstyrelse synnerligen gediget föreningsblad. Tidningen, som är 8-sidig och utkommer varje månad, är tryckt på fint papper och har en mycket trevlig vignet. Som sagt har »Ala» städse sökt att göra tidningen så stilfull som möjligt och må det vara nog beröm, att han lyckats så bra, att det endast är en klubbtidning* i Sverige, som på allvar kan konkurrera med Djurgårdaren om äran att kallas Sveriges finaste klubbtidning.»

När i artikeln sedan nämnes Uppsala-Thors medlemsblad får Djurgårdaren ytterligare erkännande för sin förnämlighet i såväl utstyrelse som innehåll.

* Uppsala-Thorarnas.

att möjligtvis kunna höja fotbollsspelet och inte för att tjäna pengar och konkurrera med klubbarna. Vad har fotbollsförbundet utträttat på de senaste åren, som har bidragit att höja fotbollsspelet? Jag för min del kan ej finna att de utträttat något, som ej föreningarna mycket väl kunnat göra lika framgångsrikt.

Det enda, som kan göras, är att föreningarna sammansluta sig och rent av upptaga kamp mot förbundet.

Men nu är det så att ingen förening törns stöta sig med »Anton» (det är nämligen Svenska Fotbollsförbundet) och ingen utomstående heller. Det har nog sina risker. Skulle föreningarna förlora, skulle »Anton» aldrig förlåta den som kom fram med ett sådant förslag, och den föreningen skulle motarbetas på alla sätt. Vore det en enskild person, bleve förhållandet likadant. Kunde han ej komma åt personen i fråga, skulle den förening, han tillhör, utsättas för »Antons» goda minne. Det ser sålunda tröstlöst ut. Ty »Antons» goda minne är en olustig historia.

Den enda förening, som jag för närvarande tror skulle kunna utträtta något, är Djurgårdens Idrottsförening, och det vore ett mål, som vore värdigt Djurgårdens gamla ärorika traditioner: att föra fotbollens organisation in på rätt väg. Ty för närvarande är den så snedvriden, som den någonsin kan bli. Men för att göra något sådant fordras det enighet, ej blott inom föreningen, utan även mellan de ledande föreningarna i hela landet. Föreningen måste veta, att den har makt bakom sig, när den träder fram och säger: »Här ha ni våra villkor! Vilja ni ej gå in på dem, få Ni bereda Er på strid, ty vi ha rätt, och vi skola få rätt. Även om fotbollsförbundet skall spricka på kuppen!»

Och har föreningen rätt förstått den fara, som hotar från Förbundet, fotbollspelets monopolisering nämligen, rätt och slätt, så tvekar den ej att sätta igång med ett verk, som alla föreningars framtid är beroende av.

Be ge.

M Ö B L E R

av finare och enklare slag utföras på beställning.

R E N O V E R I N G

av antika möbler samt ompolering och boning.

BUTIKSINREDNINGAR, BYGGNADER

och för övrigt allt vad till yrket hör utföras till humana priser av

O. B. HANSSONS

RENSGATAN 16. — SNICKERI. — Allm. T. 260 12.

WESSLINGS

LEVERERADE ALLA DE FÖRTRÄFFLIGA VARORNA TILL VÅR SENASTE

BASAR.

Denna firmas värdefulla och intressanta "Rådgivare för basar-anordnare" erhålles fritt.

Adressen är:

Wesslings Kortvaru-Aktiebolag
Kornhamnstorg 49, STOCKHOLM.

Boxning.

Sektionen arbetar för närvarande under högtryck. Stadion är på måndagarna och torsdagarna fullbefolkad av en handskbeklädd, energisk, halvnaken och armfäktande ynglingasamling, som under i främsta rummet Weimarks och till en del även Swanbergs och Johanssons ögon göra allvarliga ansatser till att intränga i den trots allt ädla boxningssportens mysterier.

Det är en samling friskusar, de där pojkarna. Bland dem finns det ingen vekhet, inget pjosk; handskarna på, en halvtimmes reglementsenslig exercis och sedan hårt på varandra, utan pardon, utan fruktan och tadel, efter alla konstens regler. Intresse finns det tydligen över det vanliga måttet, och anlag kan man spåra på de flesta händer.

För att ge de mera försigkomna tillfälle till konditionsstärkning, har sektionen tillåtit våra tio bästa boxare att varje lördag mellan kl. 5 och 6 e. m. gå mot varandra i tre 3-min.-ronder.

Weimark har av Ö. S. engagerats som instruktör fr. o. m. den 20 okt. 1919 till den 20 april 1920. Därmed komma våra boxare i åtnjutande av den mest förstklassiga undervisning, som är tänkbar. Det gäller nu att våra pojkar desslikes visa det verkliga allvaret och intresset för arbetet och göra sitt bästa för att underlätta Weimarks arbete.

Följande boxare ha av Svenska Boxningsförbundet beviljats licens för ett år: B. Bengtsson, N. Brehmer, V. Brehmer, A. Nydell, D. Lindén, E. Wictorin och A. Fransson.

Dessa jämte bröderna Karlsson samt Ahl torde komma ihåg just lördagsträningen.

Boxningen på Kristallen reparerade i första hand en del av förlusten (450 kr.) från i våras på Auditorium och visade dessutom fram fyra djurgårdare, som erhöles följande kritik i pressen:

E. Wictorin föreföll att vara den bättre (N. I.) i sin match och förlorade genom diskvalifikation.

Nils Brehmer hade osäkert fotarbete, som återverkade på hela hans boxning (St. D.), visade sig rätt snart icke tillräckligt tränad för sin hårde motståndare (St. T.), men vann på diskvalifikation.

W. Brehmer hade ett mindre gott fotarbete (St. D.), var god i första ronden (N. I.) med lugnare sätt (D. N.) och lyckades rätt överraskande genom clinchande och dykningar rädda sig undan sin aggressive motståndare (St. T.), men förlorade.

Bandy.

Sektionsstyrelsen har äntligen lyckats erhålla träningsstider för den förberedande träningen, och bandyspelarna samlas sålunda från och med den 7 d:s i Johannes Brandstations gymnastiksal varje tisdag och fredag kl. 6 e. m.

Sedan är det meningen att, då en del på grund av sina anställningar, icke kunna vara med på träningen på vardagarna, ordna med söndagsbandy på Östermalms Idrottsplats' sandplan.

Lagen (3 st.) äro i det närmaste klara nu, och Fred Skoglund (Vasa 334) står gärna till tjänst med upplysningar.

Skidor.

Skidsektionen hade sitt första sammanträde för säsongen den 5 nov.

Därvid fastställdes vinterprogrammet över den del som kan beräknas vara säsong, sålunda till bortåt slutet av mars. Programmet kommer in i decembernumret.

Sektionen inbjuder redan i år föreningens alla medlemmar till en tävling, en orienteringslöpning den 30 nov. Närmare uppgifter återfinnas å klubblokals anslagstavla eller erhållas hos Wilhelmsson på expeditionen, samt införas i Idrottsbladet och Stockholms-Tidningen.

Här finns det ett alldeles ypperligt tillfälle till en härlig motionspromenad i förening med en säkerligen nyttig övning i kartans och kompassens rätta användning. Sektionen väntar stort deltagande och inte bara från skidåkarnas sida för denna tävling i den populära genren.

Vår ordförande skänkte på sista Ö. S.-sammanträdet en klocka för pris i någon föreningstävling, och måhända blir den synnerligen vackra tingesten hederspris till den deltagare, som uppnår bästa tiden.

Sektionen beslöt enhälligt och entusiastiskt att under säsongen hålla upp juniortävlingarna och fastställde två åldersklasser i terräng och backe. De som icke äro fyllda 18 år tävla i den yngre längdåkareklassen. 18 till 20-åringarna i den äldre. Backåkarna tävla så: icke fyllda 15 år i den yngre och 15—18-åringar i den äldre.

Vinterprogrammet är f. ö. synnerligen ståtligt.

D. Lindén slutligen hade ett bra fotarbete och en fruktansvärd högerkrok (St. D.), föreföll att vara rätt så god (N. I.), var den bäste och aggressivaste (D. N.) och motståndaren bragtes rätt snart ur koncepterna och fick känna på den verkliga stormsmockan (St. T.), men

Brottning.

Äntligen har sektionen börjat få igång träningen. Mattan är nu renoverad till egenkännlighet — verkar helt ny nämligen — och är alldeles ypperlig, om än en aning för hård.

Och en del brottare ha ställt in sig för Antwerpen. Genom direkt påstötning från Atletikförbundet har en massör (Ekenberg) t. v. engagerats för fyra brottare, och om utlovat anslag från förbundet kan erhållas, bör massagefrågan vara ordnad för hela den långa säsongen.

Något nytt namn har egentligen inte dykt upp än, men ett par intresserade nykomlingar ha prövat på litet grand.

Desslikes fattas ännu en del gamla. Vile Petterson till exempel. Det är då för märkvärdigt, att den mannen inte skall kunna förmås att träna. Hade han bara litet äregirighet, skulle han gå långt. Och så som han tränat sin kropp denna sommar i allehanda idrottsövningar.

Saknade äro vidare Stjernstrand, Einar Svensson, Gyllenberg, Gösta Pettersson m. fl., vilka härmed efterlysas.

Kerrtula är bortrest från staden och Novellius är i Uppsala, varigenom vi lidit två svåra förluster. Men båda påstås skola komma igen.

Träningsstävlingar komma att igångsättas även i år, med en i vardera november, december och januari. Sektionsstyrelsen har även diskuterat möjligheterna för en internationell tävling på nyåret.

tyvärr diskade Leijon vår kraftige djurgårdare på grund av upprepade nackslag.

För egen del skulle jag vilja tillägga: Lindén får lov att vara litet lugnare i sitt arbete. Han hasarderar för mycket och garden är i anfall otillräcklig. Snabb och hård är han emellertid och för sitt samvetsgramma arbete värd all framgång.

Brehmarna skola ha tack för att de, fastän otränade, gingo upp för Djurgården, som i motsatt fall blivit åtskilligt orepresenterad vid sin egen tävling. Båda äro gott boxarmaterial, och den yngres clinchnings teknik väckte min uppmärksamhet på honom. Det vore roligt, om det kunde bli något utav dessa båda, vilket allt bara beror på deras eget intresse. Ty utvecklingsmöjligheter finnas.

Wictorin slutligen är bra. Vad jag tycker fattas är temperament; offensivlust fattas inte, men anfallslusten slocknar efter ett par slag. Fullfölj anfallen, Wictorin! En smidig kropp, vaken blick och hårt slag vittnar emellertid om att vi i den lille ynglingen ha något boxarextra att vänta.

A la.

FENIX'
Kägelbanor
Besök dem! Ad. Fred. Kyrkog. 10
(linje 1, grön, stannar)

Lördagar **STUVAR**
av Dam-, Herr- & Barn-tyger.
LIGNERS KLÄDESHANDEL
STUVADELNINGEN
SALVIGRÄND 7 (hörnet av Myntg.)
(nedanför huvudaffären)

Juvelerare
O. B. Sjögren
Drottninggat. 80 Sportpriser
(Hörnet av Kungsgat.)

HÄRS OCH TVÄRS.

30-års-boken.

Sedan alla försök att till 20-års-jubiléet av föreningens stiftande lika väl som till 25-års-jubiléet få ut föreningens historia intill dessa bemarkelsedagar strandat, har Ö. S. på Alas förslag beslutat att den 13 mars 1921 försöka ha en 30-års-bok på festbordet och till den ändan uppdragit åt Ahlström, Björe, Klercker och Nordberg att sätta igång med bearbetning av det synnerligen rikhaltiga material, Klercker samlat t. o. m. 1916.

Idrottsbladet

får härmed förlåtelse för en hel del synder. Tegnér har till redaktören av denna tidning överlämnat en I. B. tillställd skrivelse mot Djurgårdens fotbollag, hätsk, elak, provokatorisk. Men T. T. nekade att ta in den. Vilket var hyggligt gjort.

Känner någon medlem till Douglas Malmström, Narvavägen 35, torde han omedelbart sätta sig i förbindelse med Ala.

Förlorat.

En bättre samling bandyspelare försvann ute vid Tranebergs Idrottspark den 11 augusti, efter B-lagets match mot Traneberg. Samlingen var inte komplett, men i sitt ofullständiga skick dock synnerligen värdefull. Rättsinnige upphittaren torde omedelbart vända sig till denna tidnings redaktion under märke »Illojal konkurrens».

Samtliga sex fotbollag

erinras om att de omedelbart till G. Frykman, Bellmansgatan 26, skola insända uppgift över den spelare i resp. lag, som skall erhålla årets premie, ett presentkort å Kr. 25:—, uttaget där den utvalde önskar.

Petersénska Fotbollpokalen,

som vid det här laget enligt de gamla bestämmelserna skulle vara Djurgårdens, efter två vunna och en oavgjord match på tre spelade av fyra fastställda, kommer att vandra under förlängd tid. Direktör C. W. Petersén har intet haft att erinra emot att sex matcher spelas och Djurgårdens spelare ha med väntad gentlemanlikeness även tillmötesgått Malmö-Kamraternas hemställen. Tre intressanta matcher kvarstå alltså ännu om det dyrbara priset, vari Djurgårdens 5 poäng mot Kamraternas 1 poäng väga tungt till en förmåten tanke att pokalen i sinom tid skall få bli en av vår prismonters prydnader, och bland dessa en av de förnämsta.

12,68 meter

är ett trestegsresultat, som av N. Gustafsson uppnåddes utom tävling vid föreningsmästerskapen. Ö. S. har beslutat att till Gustafsson utdela ett extrapris för den goda prestationen, som utfördes samtidigt med utövandet av en bättre fotbollmatch. Och som var bättre resultat än det bästa i själva tävlingen. Nästa år är mästerskapet säkrat, eller hur, Geson?

Fö'jande djurgårdare

ha stått å pristagarelistorna över avhållna tävlingar:

N. Nilsson: förste pristagare i handicaplöpning 1,500 meter vid Idrottsringens tävlingar i Stadion den 17/9. Tid: 3.55 min. (hand. 175 m.).

R. Wåhlin: andre pristagare i maratonlöpning vid Dansk Atletikförbunds tävlingar i Köpenhamn den 21/9. Tid: 2.41.55 tim.

E. Eriksson: femte pristagare i maratonlöpning vid Trustens tävlingar i Stadion den 5/10. Tid: 3.08.8 tim.

Vår ordförande

har lovat arkivarien ett avsevärt och säkerligen värdefullt (inte minst ur ekonomisk synpunkt) tillskott till arkivet och biblioteket, bestående av böcker, tidsskrifter etc. och har därmed åter gått i spetsen till allmän efterföljd. Alla, de äldre inte minst utan tvärtom, som ha gamla trycksaker, torde omedelbart göra desslikes. Och med samma varma hand överlämna dem till Ala (arkivarie) eller Wilhelmsson på expeditionen.

En mängd nyfikna

ha tagit för vana att besöka Stadion de kvällar, som boxarna träna, varvid de på ett synnerligen irriterande sätt klä väggarna.

Boxarna ha också bett mig framföra en kamratlig önskan, att medlemarna så fåtaligt som möjligt befolka Stadion måndags- och torsdagskvällarna. En önskan, som Ni. intresserade, trots allt intresse, måste respektera och tillmötesgå, då den dels framföres på ett så trevligt sätt, dels är så väl motiverad.

Våra boxare måste få träna i lugn och ro för att kunna bli något.

Förlovade.

Signe Wicksell

och

Gunnar Rönn

K. ANDERSON

HOVJUVELERARE

OPERARUSET — 1 JAKOBSTORG 1

Tro aldrig

att Idrottsbladet skulle kunna förmå sig till att ge Djurgården ett erkännande för spelet i distriktsfinalen. Nej då! Tvärtom, för all del! Efter en signaturs uppgift i tidningen lär Aikå haft 60 % — hör och häpna 60 % — av spelet; vidare spelade Djurgårdskedjan dåligt (vad skall man då kalla Aikåkedjans spel, uruselt eller odugligt). Och slutligen fick evenemanget — ty det var det — inte fullt så mycket text, som spekulationerna över Aikå i fredagsnumret före matchen. Det kan väl kallas bristande balans och måttöga för textfördelningen.

Julnumret

av denna tidning kan bli stort och innehållsrikt, om var och en hjälper till med dess ekonomi. Varje djurgårdare vill naturligtvis ha en jul- och nyårshälsning framförd till kamraterna. Nåväl, det går för sig för 1 krona (överbetalning mottages med tacksamhet), om anmälan där-om göres å expeditionen eller redaktionen. Observera att varje enkrona hjälper redaktören att foga ett värdigt avslutningsnummer till 1919 års samling medlemsblad. Tvåhundra hälsningar, det är 200 kr. det! Minst.

Varje onsdag

under den innevarande säsongen samlas vi alla, djurgårdare, uppe i klubblokalen, som alltmer närmar sig sitt fullbordande. Denna dag skall bli vår gemensamma dag, vilken vi skola fördriva på ett kamratligt, trevligt, kordialt och sympatiskt sätt. Den första onsdagen i varje månad blir det samkväm där uppe; det första kanske just nu har gått, under den glada stämning, som vi väntat på.

Varje onsdag alltså!

Pianot har kommit!

I New-York

hoppade någon gång i september Eric Almlöf tresteg, ånyo med synnerlig framgång. Han belade en första plats med 14,27 m., vilket är bättre resultat än han någonsin uppnått i Sverige. (14,26 står noterat som föreningsrekord i redaktörens rekordkladd).

En hälsning

från Argentina har sänts från Kalle Rumm, som välbehållen installerat sig där å en bättre farm. Någon närmare adress är inte uppgiven, så några Sverige-hälsningar kunna ännu inte skickas.

Hos

BOESËNS
FOTO-MAGASIN

GREVTUREGATAN 1

kopierar man bäst,
framkallar fortast,
färstorar billigast.

Till

SÖDERBERGS
KONDITORI

HAMNG. 36, BIRGERJARLSG. 3

skall man gå o. frukostera,
luncha o. supera.
Där är trevligt, gott o. billigt

HANSA

FÖRSÄKRINGSRÖRELSE

Aktiekapital & reservfond
Kr. 6.000.000

Aktiebolaget

CARL W. PETERSÉN

Herkulesgatan 4 - Stockholm

Telefoner: RIKS 14 28, 123 54, 230 82 - STHLM 118 87.
Telegramadr.: "VOLT GAS"

Engroslager av:

Elektrisk Installationsmaterial :: Belysningsarmatur :: Gl s

*Alla Djurgårdare
ekipera sig bäst
och fördelaktigast
hos*

Paul U. Bergströms A/B

DROTTNINGGATAN 74-78
STOCKHOLM

VID MÅLET

för erhållande av förstklassiga Artiklar till
**SOMMARSPORT, BOXNING,
FISKE, JAKT och SKYTTE**
är Ni först då de inköpas hos

Mauritz Widforss' H.-A.-B.

— Kungl. Hovleverantör —
Klarabergsgat. 31, Drottninggat. 88, Götgat. 11

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholm - Drottninggatan 6

Filialer i: _____

GÖTEBORG, MALMÖ, UPPSALA,
ESKILSTUNA, SUNDSVALL,
JÖNKÖPING och KARLSHAMN.

Sveriges förnämsta Skidlöpare
använda alltid

SKIDOR

från

Bröderna Sandströms Skidfabrik.

GÖTGATAN 100 - STOCKHOLM.
Försäljningslokal: Birgerjarlsgatan 23.

Fotbollar - Målvaktshandskar
Tennisbollar - Golfbollar
Boxhandskar - Boxbollar m.m.

av mina välkända engelska fabrikanter tillverkningar hemkomna. Order emottagas tacksamt.

PER LANGBORG

H. K. H. Kronprinsens Hofleverantör
IDROTTSMAGASINET
5 Birger Jarlsgatan, Stockholm.
Katalog utkommen.

Djurgårdare!!

Ni köpa Edra idrottsartiklar
bäst och billigast i

A.-B. Ruben Gelbord, Sportaffär,

11 Sibyllegatan 11

Blå linje stannar utanför.

Allm. Tel. 89 98.

Riks Tel. 89 98.